Tapınakçılar Siyonistler ve Masonlar – Birinci Kitap

Bölüm 20

Önceki Bölüm : Elveda Kudüs

Güzel Filip

Tapınak Şövalyeleri, 13. yüzyılın sonlarına doğru Akdeniz'in doğusunda bir askerî birlik olarak katıldıkları çatışmaların çoğundan yenilgiyle çıkıyordu ama tarikatın Avrupa'daki politik ve mali gücü her gün biraz daha artıyordu.

14. yüzyıla girince işler değişti ve Tapınak Şövalyeleri Tarikatı çökertildi.

Böylesine güçlü bir örgüt nasıl çökertilebilirdi?

Elbette çok iyi düzenlenmiş bir entrikayla…

İşte şimdi ona bakacağız.

1285 yılında Fransa Krallığı tahtına çıkmış olan 4. Philippe *(Güzel Filip)*, bir yandan İngiltere ile savaşırken, diğer yandan ülkesinde bir türlü çözüm getiremediği ekonomik sıkıntılarla boğuşuyordu. Elindeki kaynaklar yetmeyince, Tapınakçılardan borç almak zorunda kalmıştı. Borçlandığı bu örgütün kendi ülkesinde kendinden daha güçlü oluşundan ötürü çok rahatsızdı. Bunun için de tarikata girme dileğinde bulunmuş, kabul edilmeyince çileden çıkmıştı. Gerçi Tapınak Şövalyeleriyle bireysel bakımdan bir alıp veremeyeceği yoktu ama örgüte karşı hem kıskançlık, hem hınç duyguları besliyordu. Rahata ermesinin tek yolu Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın ortadan kaldırılmasıydı.

* * *

Kudüs'ün Hıristiyanlar tarafından geri alınamayışı bir yana dursun, Doğu Akdeniz'deki tüm limanların, son olarak Akkâ'nın da yitirilmesi üzerine Tapınak Şövalyelerinin bir süre için Kıbrıs'a taşındığını belirtmiştik.

Önceleri, Kıbrıs'ı bir üs olarak kullanıp, yitirdikleri limanları yine ele geçirmek için hazırlık yapmayı öngörüyorlardı. Bu bağlamdaki umutlarının sönmesi pek uzun sürmedi. Çünkü Avrupa'da ne kralların ve diğer soyluların ne de papanın artık Müslümanlar ile uğraşacak hali kalmıştı.

Sorun sırf para olsa lâfı bile edilmezdi. Tapınakçılar nasıl olsa gerekli finansmanı sağlardı. Hatta öylesi belki işlerine bile gelirdi ama politik ve ruhani destek olmazsa bu iş yürümezdi. Tapınak Şövalyelerine göre; gerek kralların gerekse Kilise'nin tutumu yanlıştı.

Şövalyeler öyle düşünüyordu ama Katolik Kilisesi'nin 1274 yılında Lyon'da toplanan konseyinde artık Tapınakçıların sıkı bir denetim altına alınmasına yönelen bir eğilim belirmiş olduğunu da göz ardı etmekteydiler.

Tapınakçılar ile Hastanecilerin tek bir tarikat çatısı altında birleştirilmesi önerilmişti. O tarihte buna pek sıcak bakılmamıştı ama Kudüs bir daha geri gelmemek üzere yitirilip her ikisi de Kıbrıs'a yerleşince, Papa 4. Nicholas bu konuyu bir kez daha Kilise Konseyi'nin gündemine getirdi.

Tapınakçıların bu projeye şiddetle karşı çıktığına, Hastanecilerin de hiç hoşlanmadığına daha önce değinmiştik.

Nitekim kısa bir süre sonra Hastaneciler Kıbrıs'ı terk edip, Rodos'a geçti. Belki bunun gerekçesinin "Tapınak Şövalyeleri ile bir arada bulunmamak" olduğunu söylemek abartı sayılır ama bunun da etkisinin olduğu yadsınamaz.

Gerçi Tapınak Şövalyelerinin Hastaneciler ile bir alıp veremeyeceği yoktu. Hastaneciler onların yönetimi altına girse, bunu hoşnutlukla karşılayabilirlerdi. Kim bilir, o zaman belki de günümüzdeki gibi "özel hastane" uygulamasını bile ortaya çıkarır, bir de bundan para kazanırlardı. Fakat kendilerini hiçbir zaman onlarla eş düzeyde tutmaya yanaşmamışlardı. Burunları büyümüştü.

Benzerini Hastaneciler için de söylemek olanaklıdır. Onlar da Tapınak Şövalyeleriyle bir araya gelirlerse, yönetimin onların elinde olacağını, kendi tarikatlarının âdeta Tapınakçılara hizmet eden bir alt organ durumuna düşeceğini, böylece kimliğini yitireceğini çok iyi biliyorlardı. Bunu kabullenemezlerdi.

Bu arada bir parantez açıp, çoğunlukla yanlış bilinen bir konunun doğrusunu belirtelim:

Rodos'ta "Büyük Üstadın Sarayı" adını taşıyan, restore edilmiş çok güzel bir tarihsel kale vardır. Aşağıda, günümüzde turistik bir nitelik taşıyan bu yapının bir fotoğrafını görüyoruz.

Gerek dış görünümü gerekse içi bakımından çok görkemli olan bu yapı, kimilerince Tapınak Şövalyeleri'nin üssü olarak nitelendirilmiştir. Ancak bu yanlıştır. Burası Tapınakçılar'dan değil, Hastaneciler'den kalmadır. Bu iki Ortaçağ örgütü birçok yerde birbirine karıştırıldığı için böyle bir yanılgıya düşülebilmektedir,

* *

Hastaneciler Rodos'ta da uzun boylu kalmayıp, Malta'ya göçtü.

Bu arada Tapınak Şövalyeleri, yönetim sorunuyla karşı karşıya gelmişti. Tüm tarihçeleri boyunca ilk kez başlarında bir büyük üstat yoktu. Her ne kadar iyi örgütlenmiş olursa olsun, bu tarikat aslında bir "tek adam gösterisi" tarzında yürüyordu. Son büyük üstatları Akkâ'da ölünce sudan çıkmış balığa dönmüş, ne yapacaklarını şaşırmışlardı.

Bu sorunu ancak 1293 yılında giderebildiler. Günümüzün düşüncesiyle hiç de o kadar uzun sürmezdi ama Kolejdeki seçim yöntemi uyarınca oy birliği gerektiğinden sonuca varamıyorlardı.

Tapınakçıların yeni büyük üstadı **Jacques de Molay**, yetkiyi ele alır almaz bundan böyle Kıbrıs'ta kalmanın hiçbir işe yaramayacağını düşündü. Burasını elde tutmanın maliyeti hayli yüksekti. Tarikatın merkezini Fransa'nın güneyindeki Languedoc bölgesine taşmaya karar verdi.

Bu kararın tarikatın sonunun gelmesine yol açacağını nereden bilsin!

*** * ***

Tapınakçıların merkezi Languedoc'a taşınınca, Fransa Kralı 4. Philippe açısından durum çok daha dayanılmaz hale gelmişti. Artık nefret ettiği bu örgüt, burnunun dibine kadar sokulmuştu. *"Keşke şu Hastaneciler ile birleşme işi gerçekleşmiş olsaydı da uzakta kalsalardı."* diye düşünüyordu. Ona göre; her ikisi birden ortadan kaldırılsa, tüm varlıklarıyla birlikte sıfırdan kurulacak bir başkasına katılsalar çok daha iyi olurdu. O zaman belki o yeni tarikatı papanın sultasına girmeden kurtarır, doğrudan kendi denetimi altına alabilirdi. Kutsal Roma İmparatorluğu'na karşı kendi imparatorluğunu oluştururdu. Tüm Akdeniz'e egemen olurdu.

Ne hayaller!... Ne hırslar!...

O sıralarda hiçbir kral Tapınak Şövalyelerine karşı tek başına bir girişimde bulunamazdı. Bu tarikatın ortadan kaldırılabilmesi için mutlaka papa ile iş birliği yapılmalıydı; İber Yarımadası'ndaki krallıklar hariç...

[O tarihlerde İber Yarımadası'nda birkaç krallık vardı. Portekiz, Kastilya ve Aragonya en güçlüleriydi. Müslümanların egemen olduğu Endülüs ise giderek küçülüyordu.]

İber Yarımadası'ndaki krallıklar, daha Tapınak Şövalyeleri Tarikatı kurulur kurulmaz önlem almış, ülkelerinde etkinlik gösterip karargâh kurabilmeleri için, papadan önce kendilerine bağlanmalarını zorunlu tutmuştu. 4. Philippe, *"Keşke o tarihteki Fransa Kralı 6. Louis de ağırlığını koyup onlar gibi yapsaydı.»* diye düşünüyordu.

Ancak Fransa krallarına haksızlık etmeyelim. Basit bir şövalyelik tarikatı gibi kurulan bu örgütün böylesine güçleneceği kimin aklına gelirdi ki!...

Şimdi bunu ortadan kaldırmak hiç kolay değildi. Çünkü papa, Tapınak Şövalyelerinin yapıp etmelerinden hoşlanmasa bile doğrudan kendisine bağlı olan bu büyük ekonomik ve siyasal gücü elinden çıkarmak istemezdi.

Dolayısıyla, ayrıntıları inceden inceye düşünülerek özenle düzenlenmiş bir entrika çevirmek gerekiyordu.

Bu bağlamda Philippe'in bir akıl hocası vardı: **Guillaume de Nogaret**. İlerleyen yıllarda kralın âdeta sağ kolu oldu.

Guillaume de Nogaret, daha Tapınakçıların üzerine gidilmesine başlanmadan önce Fransa kralına, ekonomik sıkıntılarını gidermesi için bir öneri getirmişti. Bu öneri uyarınca; Fransa'daki tüm Yahudiler ile İtalyan asıllılar alelacele, yanlarına tek bir çanta almalarına bile izin verilmeksizin, sınır dışı edilmişti. Ardından tüm paralarına ve mallarına el konmuştu.

Fransa Krallığının maddi çıkarı bakımından iyi bir projeydi ama bu da kralın ekonomik sıkıntılarını gidermesine yetmemişti.

5. Clementhus

1294 yılında papa olan 5. Celestine, Fransa Kralı'nın bir türlü sonu gelmeyen isteklerine dayanamayıp istifa etmişti. Yerine seçilen 8. Bonifacius direniyordu. 4. Philippe, Fransa'da kilise gelirleri üzerinden vergi almak istiyor, Papa buna karşı çıkıyordu.

8. Bonifacius, bir din görevlisinin, herhangi bir prens ya da krala vergi ya da benzeri bir ödemede yapmasını yasakladı.

4. Philippe bu yasağı sert bir tepkiyle karşıladı.

Papa ise Fransa Kralı'nın tutumuna bir anlam veremedi; çünkü hiç başka sızlanan yoktu. Kararında diretti.

Gerginlik artıyordu.

1300 yılında 4. Philippe, Papa'dan, Languedoc bölgesinde çalışan bir piskoposun görevden alınmasını istedi.

Bunun tümüyle bir politik nedenden kaynaklandığını anlayan Papa ise, Fransa Kralı'ndan, Katharların ortadan kaldırılması amacıyla düzenlenmiş haçlı seferinin ertesinde el konmuş Languedoc bölgesinin eskiden olduğu gibi serbest bırakılması dileğinde bulundu.

Papanın bu dileği, Philippe'in tepesini attırdı. Araları daha da açıldı.

Bir gün Papa, ekonomik sıkıntılarından ötürü yakınan Fransa Kralı'na çok zengin olduğunu, Tapınakçıların koruması altına vermiş bulunduğu hazinesinin hiç olmazsa bir bölümünü bozup kullanmasını önerince; Philippe, bundan böyle bu Papa ile hiçbir konuda görüşmemeye karar verdi.

Tapınakçılar ise, kendilerini Papa ile Fransa Kralı arasında sıkışmış gibi görerek, 1303 yılında Kralın korumaları altında duran hazinesini tümüyle onun kendi sarayına aktarıp, bu tartışmanın dışında kalmayı yeğledi.

Tam o sırada Philippe, Papanın istemlerini kendisine iletmekte kullandığı bir piskoposu sapkınlık iddiasıyla tutuklattı.

Bunun üzerine Papa da Fransa Kralına karşı çok sert bir davranışa geçerek onu aforoz etmekle tehdit etti.

Aynı yıl, Papa 8. Bonifacius birilerince kaçırıldı. Sonradan ölü bulundu.

O tarihte 78 yaşında olan Papanın eceliyle mi öldüğü yoksa bunun bir cinayet mi olduğu anlaşılamadı. Ancak, papayı kaçırmış olanın, kısa süre önce yanında birkaç kişiyle birlikte Roma'ya gelmiş bulunan Guillaume de Nogaret olduğu ortaya çıktı.

Bunun üzerine Philippe, Papanın ölüm nedeni kesin bir şekilde anlaşılmış olmasa, Guillaume de Nogaret'in adamları tarafından öldürüldüğü kesinlikle belirlenemese bile; onu Fransa'daki kardinallerden çoğunun önünde ağır bir dille azarlayarak, bir süre için hapse attırdı.

Danışıklı dövüş!

Kardinallerden kimisi bu oyuna geldi; kaçırma olayının Guillaume de Nogaret tarafından Fransa Kralının bilgisi dışında tezgâhlandığına inandı. Buna kanmayanlar da vardı elbette... Onlara göre ise, Guillaume de Nogaret, Philippe'in haberi olmadan şuradan öte yana bir tek adım bile atamazdı.

Ancak bunun kanıtı yoktu ve şimdi Kardinaller için önemli olan Fransa Kralı'nı suçlamak değil, bir an önce yeni papayı belirlemekti.

*** * ***

Kardinaller Kurulu'nun seçtiği yeni papa, 9. Benedictus adını aldı.

Bir süre sonra, Guillaume de Nogaret'in Fransa Kralı tarafından önceki görevine iade edilmesi üzerine; Papa 9. Benedictus, Kilise'nin bu işlemi pek uygun bulmadığını bildirmek gafletinde bulundu.

Daha seçilmesinin üzerinden bir yıl bile geçmemişken, zehirlenerek öldü.

Ondan sonraki papanın seçimi konusunda 4. Philippe, Kardinaller Kurulu ile bir yıl kadar açıkça didişip durdu. Sonunda, Bordeaux Başpiskoposu Bertrand de Goth'un seçilmesini sağladı. Ona **5. Clementhus** adını verdirdi.

Bu kadarla da kalmayıp, 1307 yılında Katolik Kilisesi'nin merkezini Roma'dan Fransa'nın güneyindeki Avignon kentine getirtti.

Papalık 1377 yılına kadar da orada kaldı. Kimi Katolikler, Papalığın mutlaka Roma'da olması gerektiğini zorunlu gördüğünden, bu 70 yıl için, *"Papalığın sürgün dönemi"* demiştir.

*** * ***

5. Clementhus, papa oluşunu açıkça Fransa Kralına borçluydu. Philippe ona arka çıkmasaydı, papa olmayı hayal bile edemezdi. Dolayısıyla, şimdi o her ne isterse yapmak zorundaydı.

Philippe, Papa'dan, Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın ortadan kaldırılmasını sağlamak üzere şövalyeleri suçlamasını istedi.

Papanın buna bir diyeceği yoktu. Zaten önceki papalar da bu şövalyelerin arsız tavırlarından yakınmış, onlara hizaya getirebilmek için birtakım önlemler almak zorunda kalmışlardı. Fakat bir papanın kardinallere karşı da sorumlulukları vardı. Durup dururken böyle bir iş yapamazdı. Sonra onlara ne derdi?

Fransa Kralı'na bunun için elinde sağlam deliller olması gerektiğini söyledi.

«Öyle mi?... Peki!» diyen Philippe, Papanın istediğini sağlayabilmek için elinden geleni yaptı. Araştırttı; bir anlaşmazlık sonucunda tarikattan ayrılmış bulunan **Esquein de Florian** adlı bir eski şövalyeye ulaştı. Ondan çok önemli bilgiler elde etti. Bunları yazılı açıklamalar biçiminde aldı.

Elindeki bu bilgilere göre, artık Papa'dan ricada bulunmasına bile gerek yoktu. Nitekim Papa da bu yazıları görünce, Tapınak Şövalyeleri hakkında soruşturma açılması gereğini ortaya koydu.

13 Ekim Cuma

Fransa Kralı 4. Philippe, Papanın sözünü aldıktan sonra Fransa'nın her bir yanına kapalı ve mühürlenmiş buyruklar dağıttırdı.

Bunlar, dağıtımın yapıldığı tarihten tam bir ay sonra, 13 Ekim 1307 Cuma günü sabahı açılıp okunarak gereği yapılacaktı.

Zamanı gelip kralın buyruğu açıldığında, şöyle bir talimat verildiği görüldü:

"Tapınak Şövalyeleri hemen tutuklanacaktır. Karargâhlarına, her türlü mal ve belgelerine Kral adına el konulacaktır."

Buyruk yerine getirildi. Tapınak Şövalyelerinin Fransa'nın her yanında birden aynı anda tutuklanmasına başlandı. Karargâhları kontrol altına alındı. Hemen yakalanamamış olan şövalyelerden kimileri de sonradan ele geçirildi. Ancak saklanmayı ya da Fransa dışına kaçmayı başaranlar da oldu.

Buyruk kapalı bir zarf içinde mühürlü olarak verilmiş olduğuna göre; böyle bir operasyonu, önceden kimsenin bilmemesi gerekirdi.

Buna karşın, günler önce Tapınakçılara bilgi sızdırılmış olduğunu gösteren inanılır bazı ipuçları vardır.

Örneğin, tarikatın son büyük üstadı Jacques de Molay, tutuklanmadan önce tüm örgütüne bir genelge göndermiş, önemli ve gizli bilgileri içeren tüm belgelerin yakılarak yok edilmesini sağlamıştı.

Tapınakçıların öteden beri Fransa kralının yakınında kendi adamlarının bulunduğundan kuşku duyulamaz. Jacques de Molay'ın neler olup biteceğini mutlaka öğrenmiş olması gerekir.

Tapınak Şövalyeleri, ne Paris'te ne de başka yerde de tutuklanmaya karşı koydu. Direniş göstermediler. Sanki bunu önceden biliyorlardı. Tembihlenmiş gibiydiler. Hepsi de aynı tarzda davranmıştı.

Tutuklanmaya karşı durmayışlarının gerekçesi, şöyle de yorumlanır:

"Asıl önemli olan şövalyelerin kendileri değildi. Fransa Kralının eline geçmemesi gereken çok daha önemli şeyler vardı. Öncelikli olan bunların kurtarılmasıydı. Şövalyeler nasıl olsa başlarının çaresine bakardı. Bu arada Kralın askerlerini oyalayıp şaşırtmalı, zaman kazanmalıydılar. Jacques de Molay, her şeyi önceden bildiği halde yapılabilecek bir şey olmadığından, kendisiyle birlikte şövalyelerden bir bölümünü bir süre için feda etti. Sonrası için ise papaya güveniyordu."

Bu doğruysa, o zaman papaya güvenmenin yanılgı olduğu anlaşılıyor. Çünkü Fransa'da Tapınakçıların tutuklanmasına başlandığı sırada Papa 5. Clementhus, **"Pastoralis Praeeminantiae"** *(Rahiplerin Öncelikli Gereksinmesi)* başlığı altında bir bildirge yayımladı. Yakında başlatılacak soruşturmanın sağlıklı yürümesi için, tüm diğer kralların da kendi ülkelerindeki Tapınakçıları gözaltına aldırmasını istedi.

Avrupa'daki diğer krallar buna pek aldırış etmedi. Papa bu gibi işlere karışmazdı. Bu işin altından bir bit yeniği çıkabilirdi. Çoğu, Fransa'da olup bitenleri uzaktan izleyerek beklemeyi yeğledi.

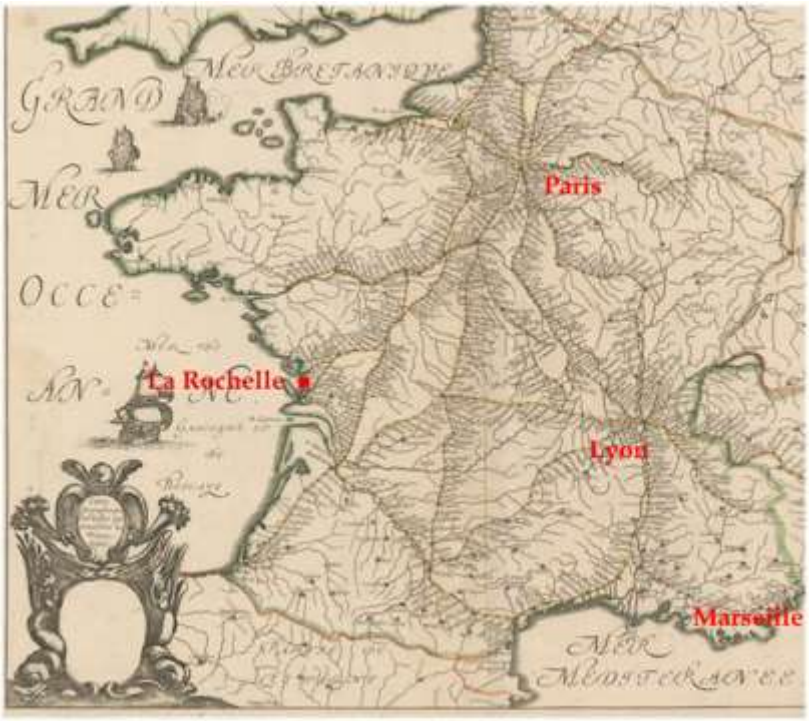
La Rochelle

İlk tutuklananlar arasında Tapınakçıların hazinesinin yönetiminden sorumlu olan şövalyeler ele geçirilememişti. Başlarında doğrudan 4. Philippe olduğu halde tüm parasal işlemlerin merkezi olan Paris'teki karargâha giren askerler, orada ne bir gram altın ne de bir belge bulabildi.

Gerek hazine gerekse örgütün belgeleri, Fransa Kralının eyleme geçişinden önce ortadan kaldırılmıştı.

Bir söylentiye göre; bunlar birkaç gün önceden ve hiç kimseye belli etmeden küçük partiler halinde Paris'ten ve diğer merkezlerden çıkarılmış, değişik yollar izlenerek Atlas Okyanusu kıyısındaki La Rochelle limanına taşınmıştı.

Tapınakçılar, Avrupa'nın birçok yerinde arabalı yolculuğa elverişli yollar ve köprüler yaptırmıştı. Özellikle Fransa'da, o dönemin olanaklarına göre hayli kapsamlı bir yol ağı oluşturmuşlardı. Bu arada, Fransa'nın her yanından Atlas Okyanusu kıyısındaki La Rochelle limanına ulaşılmasını da öngörmüşlerdi.

Kaynak: http://earlymodernnewsnetworks.wordpress.com

[Aslında yukarıdaki daha ileri bir tarihin haritasından alınma fakat Ortaçağda Fransa'daki ana yolların genel görünümünü yansıtıyor.]

* * *

Tapınak Şövalyelerinin tutuklanmasına girişilmesinden bir gün önce, La Rochelle limanından birbiri ardınca 18 ayrı gemi birden kalkmış, bilinmeyen yönlere doğru yelken açmıştı. Rotalarını ve nereye gittiklerini bilen yoktu.

Bu bilginin doğru olup olmadığı çok tartışılmıştır. Ancak gemilerin sayısı abartılmış olsa da, o tarihte limandan Tapınak Şövalyelerinin hiç olmazsa birkaç gemisinin denize açılmış olduğu kuşkusuz gibidir. Üstelik bunlardan bazılarının nereye varmış olduğunu gösteren deliller de vardır.

Böylece, Süleyman'ın Hazinesi ile Katharların Hazinesi varsayımlarına, bundan sonra yüzyıllar boyunca ilgi konusu olacak **Tapınakçıların Hazinesi** varsayımı da eklendi. Üstelik en çok da bunun üzerinde duruldu.

Bu konuda bir başka spekülasyon daha vardır. Şöyle:

"Tapınakçıların Hazinesi aslında La Rochelle'deki limana taşınıp oradan Fransa dışına kaçırılmış değildi. Bu bir kandırmacaydı. Asıl hazine zaten Paris'te bile değildi. O da bir kandırmacaydı. Tapınakçıların hazinesi, öteden beri Languedoc'taki bir yerde saklıydı."

Konu "hazine" olunca spekülasyonların ardı arkası gelmez. Nitekim bunlardan birine daha sonraki bir bölümde uzun boylu değineceğiz.

[Tapınakçıların Hazinesi konusunda ise başlı başına bir diğer kitap var. O kitap, burada özetle anlattıklarımızın sonrasını da kurgusal bir tarzda yansıtıyor.]

*** * ***

Tapınakçıların hazinesi konusu gündeme geldiğinde, bu örgütün mali birikiminin yanı sıra manevi değeri maddi değerinden çok daha yüksek olan birtakım öğelerden söz edildiği de olur. Kuşkusuz, bunlardan biri de şu varsayımsal **Kutsal Çanak**, bir diğeri Tevrat'ta sözü edilen **Ahit Sandığı**'dır.

Ahit Sandığı denilen şey Hz. Musa'nın dağdan indirdiği tabletlerin içine konmuş olduğu sandık, dolayısıyla Musevilere özgü değil mi? Hıristiyanlar Yahudilere ait olması gereken bir şeyi niçin önemsiyor?

Konu böyle değerlendirilince, bir açıklama yapılmasını zorunlu kılar.

«Hıristiyanlığın Kutsal Kitabı İncil'dir.» deyip geçmek yanlış olur. Hıristiyanlığın Kutsal Kitabı, birbirini izleyen iki ana bölümden oluşur. İncil sonra gelendir ve "Yeni Ahit" olarak da anılır. Önceki ise "Eski Ahit" olarak da anılan Tevrat'tır. Hıristiyanlıkta Tevrat ile İncil bir bütün sayılır. Bu nedenle Hıristiyanlar, Tevrat'ta sözü edilen o sandığı en az Yahudiler kadar hatta belki Yahudilerden çok daha fazla önemsemiştir.

Hıristiyanların bu tarz tutumu, "dinin bütününe başından beri sahip olma" eğilimi olarak da yorumlanabilir. Kimilerince şu şekilde özetlenmektedir:

"Hıristiyanlık, Yahudileri de içerir. Oysa Yahudi dini İsa'yı dışlar ve bu yüzden kısır kalır. Yahudilerin benimsediği din, sadece belli bir soyun dini olarak nitelendiği için yetersiz ve yanlıştır. Oysa Hıristiyanlık, tüm insanlığın dinidir ve bu nedenle de Yahudi dininden üstündür."

Hıristiyanlıkta, Ahit Sandığı'nın belki sadece İsa zamanına kadar İsraillilerin olabileceği, ancak İsa'dan sonra artık onlara değil, Hıristiyanlara ait olduğu düşünülür.

Elbette "Ahit Sandığı" denilince önemli olan, bunun dışı yani sandığın kendisi değil, içindekilerdir. En çok önemsenen ise Musevi inancını benimseyenlerin "Yahova" ya da benzer bir şekilde andığı ama inançları uyarınca adını dile getirmekten özenle sakındığı "Tek Tanrı"nın Sina Dağı'nda Hz. Musa'ya iletmiş olduğu on emrin üzerinde yazılı olduğu iki tablet gelir.

Tevrat'a göre; Tanrı'nın buyruklarını içeren bu tabletler, her iki yanında taşıma kolları olan büyücek bir sandığın içine yerleştirilmişti. Yahudilerin göçebe olarak yaşadığı dönemde, bu sandık sökülebilir ve yeniden takılabilir tarzda yapılmış bir çadırda tutulurdu. Sandığın korunması ve taşınması, Hz. Musa'nın kardeşi Harun'un soyundan gelen "Levi" ailesinin sorumluluğu altındaydı.

Yahudiler bir süre için belli bir yerde konakladıklarında, bu çadır, bir çitle çerçevelenmiş bir avlunun içinde kurulurmuş. Batı dillerinde buna sonradan **"tabernakl"** (tabernacle) denmiş. Ahit Sandığı ve İsraillilerin çok önemli bir diğer kutsal öğesi olan adam boyunda **Yedi Kollu Altın Şamdan**, bu çadırda, kendilerine özgü yerlerine konurmuş.

Bu konuda birçok tasarımsal resim yapılmıştır. Aşağıda, bu gibi tasarımlar arasından seçilmiş bir örnek (maket) görülüyor. [İnternette daha birçoğu var.]

Kaynak: http://the-tabernacle-place.com

Aynı durum Ahit Sandığı ve Yedi Kollu Altın Şamdan için de geçerli.

Kaynak: http://www.bibleprobe.com

Kaynak: http://www.thegalileeexperience.com

İsrailoğulları Yahudiye'ye yerleşip de Kudüs'ü başkent edinince, Ahit Sandığı da oradaki en kutsal yere konmuş. O "en kutsal yer" de bu kocaman şamdan ile aydınlatılırmış.

Gerçek Haç

Tapınak Şövalyelerinin Kudüs'te bir şeyler bulmuş olduğundan hep söz edilir. Süleyman'ın Hazinesi, Kutsal Çanak, Ahit Sandığı, Roma İmparatoru Titus'un alıp götürmüş olduğu söylenen o Yedi Kollu Altın Şamdan bunların bazılarıdır. Bir de ne olduğu bilinmeyen birtakım belgeler... Şu varsayımsal "kutsal geometri kitabı" gibi.

Bunlara, Hıristiyanların Gerçek Haç olarak andığı bir nesne daha eklenir. Bu nesne, İsa'nın gerilmiş olduğu çarmıhtır.

Buna bir terim olarak "gerçek haç" demek acaba ne denli doğru olur?... Belki de "asıl haç", "özgün haç" gibi bir terim de kullanılabilirdi.

Dendiğine göre, o çarmıh bir yana kaldırılıp saklanmış. Zaman içinde çürümeye yüz tutmuş.

326 yılında Roma İmparatoriçesi Helena Kudüs'e gittiğinde, onu bir mağarada bulmuş. Orada birbirine benzer üç ayrı çarmıh varmış. Aralarından "Gerçek Haç"ı ayırt edip, altın ile kaplatmış ve koruması altına almış.

Gerçek Haç'ın hangisi olduğunu nasıl anlamış?

Dinler ve inançlarla bağlantılı olmak üzere anlatılan efsaneler bitmez, tükenmez. Bu konunun da efsane gibi bir öyküsü var:

"İmparatoriçe Helena, Kudüs'e yanında Macarius adlı bir piskopos ile birlikte gelmiş.

Üç yüz yıl bulundukları yerdeki doğal koşullar altında yıpranmış olan bu üç çarmıhı bulunca, bunlardan birinin Gerçek Haç olabileceğini düşünmüşler. Bunun doğru olup olmadığını, şayet doğruysa hangisi olduğunu anlayabilmek için, bir deneye girişmişler.

Yıllardan beri hiçbir yeri tutmayan, yatalak bir kadını sırayla üç haçın üzerine yatırmışlar. Macarius dua okurken, üçüncü haça yatırılan kadın az sonra doğrulup ayağa kalkmış.

İncil'de anlatıldığı üzere; İsa da felçli hastaları bir dokunuşuyla iyileştirip ayağa kaldırdığı için, sadece bu sonuncu haçın, üzerine onun kanının aktığı çarmıh olabileceği anlaşılmış."

Bu öykünün sonrası tarihsel:

İmparatoriçe Helena, bu nesneyi alıp Bizans'a götürmek istemiş ama Piskopos Macarius ona bu kutsal emanetin burada, ait olduğu yerde kalmasının daha doğru olacağını söyleyince bırakmış. Gerçek Haç, Hıristiyanların Kutsal Mezar olarak andıkları yere konmuş. Hani 1100 yılında Kudüs Fatihi Godfrey de Bouillon'un koruyucusu olmak istediğini söylediği yer var ya; işte orası…

*** * ***

Şu anlatmış olduklarımız hep "mişli geçmiş" anlatımlar yani hepsi sadece söylenti...

Bu çarmıh ile ilgili olarak, doğruluğuna daha çok güvenilebilir bilgileri, ancak Salâhaddin Eyyubî zamanında olan bitenleri anlatan tarihsel belgelere dayanarak çıkarabiliyoruz.

Salâhaddin Eyyubî, Kudüs'ün teslim olmasını sağlayan Hattin Savaşı'nın hemen ertesinde, Gerçek Haç olarak anılan bu nesneyi de ele geçirmişti. Çünkü Tapınak Şövalyeleri, Müslümanlar ile savaşlarında, askerlerin dinsel duygularını körükleyip onları coşturmak için bu çarmıhı da yanlarında taşıyor, herkesin görmesini sağlıyor, savaşı bunun sayesinde kazanacaklarını söylüyordu.

Kuşkusuz bunun sahiden de efsanesel anlatımlarda sözü edilen "Gerçek Haç" olup olmadığı belli değildir ama öyle olduğunu ileri sürüyorlardı. Kim çıkıp da bunun uydurma olduğunu ileri sürmeye kalkışabilirdi ki!

Bu yöntem, Roma İmparatoru Constantinus'un taklit edilişi gibi görünüyor. Constantinus, imparatorluğun merkezini şimdi İstanbul dediğimiz yere taşıdıktan sonra, kendisi için bir flama yaptırmıştı.

Yunan alfabesinde **X** (çi) ve **P** (ro) harflerinin birleşiminden bir simge oluşturmuştu. Yunanca **CRISTOS** (CHRISTOS) sözcüğünün karşılığı olduğu kabul edilen bu simgenin, İsa'yı temsil ettiği benimseniyordu.

Constantinus, savaşa giriştiğinde, askerlerine «İşte bu işaretle kazanacaksın!» diye seslenerek onları yüreklendirirdi.

Sonradan bu söz **"In Hoc Signo Vinces"** diye bir özdeyiş niteliğinde Latinceye çevrilmiş, **"I.H.S.V."** biçiminde kısaltılmıştır. Bu simge ve kısaltma, günümüzde de Masonluğun bazı yüksek dereceleri ile çağımızdaki Masonluğa benzer örgütlerde, -bu arada Tapınakçılarda- görülür.

Ancak bu taklit, Hattin'de işe yaramamıştı. Salâhaddin Eyyubî, Hıristiyanların "Gerçek Haç" olarak andığı bu nesnenin ne olduğunu öğrenmişti. Ona göre, bu aptalca bir puttan başka bir şey değildi. Anlı şanlı bir biçimde Kudüs'e girerken, Kral Guy de Lusignan'dan almış olduğu bu çarmıhı atının terkisine bağlatmıştı. Daha sonra her gittiği yerde tozu dumana katarak aynı biçimde dolaşmayı alışkanlık edindi. Böylece, Hıristiyanlığın en yüksek değerlerinden biri sayılan bu putu yerle bir ettiğini gösteriyordu.

Oraya buraya çarparak sürüklenirken, giderek hırpalanan çarmıh sonunda paramparça olmuş ve bir yana (çöpe) atılmıştı.

Sonuçsuz kalan Üçüncü Haçlı Seferi'nin ertesinde İngiltere Kralı Richard, Salâhaddin Eyyubî'nin izniyle Kudüs'ü ziyaret ettiği zaman orada bu haçın arta kalmış bazı parçalarını buldu.

Bunları alıp götürmek istedi.

Salâhaddin Eyyubî güldü. Şu putu ne kadar da çok önemsiyorlardı.

Hiçbir şey demedi. *"Ne yaparsan yap!"* dercesine omuz silkmekle yetindi.

Bu kitabın ***"Kral Arthur"*** başlıklı bölümünde, İngiltere Kralı Richard'ın haçlı seferine çıkışının buna benzer birtakım başka gizli nedenleri olduğuna, özellikle Kutsal Çanak denilen nesneyi bulabilmek için girişimlerde bulunduğuna değinmiştik. Nitekim Kudüs'ü ele geçiremeyeceğini kavrayınca Salâhaddin Eyyubî ile anlaşmaya varmış olması, aslında Kudüs'ün değil, başka şeylerin peşinde olduğunu gösterir.

Kral Richard'ın alıp götürmüş olduğu söylenen o parçaları ne yaptığı bilinmiyor. Bu, Kudüs dönüşünde başına gelenlerden ötürüdür ama dendiğine göre bu haçın geri kalanlarını sonradan Tapınak Şövalyeleri gizli gizli toplatıp sadece kendi bildikleri bir yere saklamış.

Bu söylentinin doğru olup olmadığı, doğruysa o parçaları nereye saklamış oldukları bilinmese de Hıristiyan dünyasında bunu duymayan kalmamıştı.

Dolayısıyla Fransa Kralı 4. Philippe, Tapınak Şövalyelerini tutuklatırken, Tapınakçıların ele geçirmek istediği hazinesinin kapsamında elbette Gerçek Haç'ın parçalarını da arayacaktı. Hazineyi bulabilseydi eğer…

Sonraki yüzyıllarda Gerçek Haç'ın parçaları olduğu söylenen birçok nesne pazara düştü. Düzenbazlar, buna sahip olmaya pek meraklı kişileri kandırmayı becerip, hayli yüksek bedeller biçerek sattı. Üstelik bu satışların teslimatı gizli kapaklı, olmayacak yerlerde yapıldı; İskandinavya'nın ücra bir köşesi gibi…

Engizisyon

Tapınak Şövalyelerinin tutuklanmasından sonra sıra yargılamaya gelmişti. Elbette suçlu bulunacak, ağır cezalara çarptırılacaklardı. Aslında papaya bağlı oldukları için, yetkili yargı organı Engizisyon olacaktı. Papanın Fransa Kralı ile iş birliği etmesi, bir de bu nedenden ötürü gerekliydi.

Papa 5. Clementhus, 1308 yılında **"Faciens Misericordiam"** *(Sapkınların Eylemleri)* başlığını taşıyan bir bildirge yayımladı. Bu bildirgede, 72 Tapınak Şövalyesinin tutuklandığı, sapkın olduklarının anlaşıldığı, sorgulanmak üzere Engizisyon'un merkezinin bulunduğu yere götürüldükleri bildiriliyordu.

Engizisyon'un sonraki kayıtlarında ise, tutuklanan şövalyelerin sayısı 620 kişi olarak belirtilmişti.

Yakalanan her Tapınak Şövalyesi hemen Engizisyona teslim edilmiyordu. Önce tüm bu işleri düzenlemiş olan Guillaume de Nogaret tarafından sorguya çekilip söyletilmesine çalışılıyordu. Hazine ile herhangi bir bağlantısı ya da bu konuda hiç bilgisi olmadığına emin olunanlar, Engizisyona aktarılıyordu. Bu arada, tarikatın ortadan kaldırılmasını sağlayacak delillerin ortaya dökülebilmesi için şövalyelerden olabildiğince geniş itiraf elde edilmesine çalışılıyordu. Kral 4. Philippe, bu işlemi yürütmekle, hem iyi bir Hıristiyan olduğunu hem Kilise'nin yararlarını gözettiğini kanıtlamış olacaktı. Bu konuda vermiş olduğu buyruk apaçıktı:

"Karargâhlarda sadece şövalyeler değil, her kim varsa tutuklanacaktır. Yakalananlar birbirlerinden ayrı tutulacak, görüştürülmeyecektir. Her birinden ayrı ayrı itiraf belgesi alınacak, bunun için gerekli her türlü yöntem uygulanacaktır."

Buyruk böyle olunca, ortaya çözüm gerektiren önemli bir sorun çıktı. Yakalananların çoğu şövalye değil, onların yanlarında çalışan kişilerdi. Bunların arasında hiçbiri sorulanlara yanıt veremiyordu. Çünkü yanıtını bilmiyordu. Fakat bilmemek de salıverilmek için yeterli değildi.

Hiçbir şey bilmediğini söyleyen her tutuklu işkenceye uğradı. Sadece buna dayanabilenler serbest bırakıldı.

Burada, uygulanmış olduğu bilinen işkence yöntemlerine değinmeyeceğiz. Ancak şunu belirtmekle yetinelim: Bunlar gizli tutulmuş şeyler değildir. Tüm açıklığıyla anlatılmıştır. Katolik Kilisesi'nin arşivlerinde de yer almıştır. Kimse bundan gocunmamaktadır. Çünkü o çağda işkence, hiç yadırganmayan, olağan hatta haklı sayılan bir işlemdi.

Tapınak Şövalyelerinin Fransa Kralı adına yapılan sorgulamasından sonra salıverilmesi söz konusu olamazdı. Onları Engizisyon bekliyordu.

O aşamaya geçilmeden önce yapılan iş, şövalyenin suçlu olup olmadığını saptamak değil, suçu kabullenip itiraf etmesini sağlamaktı. Bu sağlanınca, suçlamanın doğruluğu kanıtlanmış olurdu.

Şövalye olmayanlar için ise, şu koşulların yerine getirilmesi gerekiyordu:

- Tanıdığı şövalyelerin adlarını bildirerek bu kişilerin sapkın olduğuna dair istenilen kapsamda yazılı bir itirafta bulunması;
- Onların yanında çalışmış olmaktan ötürü pişmanlığını belirtmesi;
- Salıverildikten sonra burada görüp işitmiş ve başına gelmiş olanlardan hiçbir koşul altında hiç kimseye söz etmeyeceğine yemin etmesi.

Paris'te tutuklanan 138 Tapınak Şövalyesinden 134'ü suçlamaları kabul edip, kendilerinden istenen ve beklenen itirafı yazılı olarak verdi. Aralarında işkenceye dayanamayarak ölenler de oldu.

Aslında Philippe, bu eylemiyle papanın otoritesine karşı gelmişti. Çünkü papanın izni olmadan hiç kimse Tapınak Şövalyelerinin kılına bile dokunamazdı. Üstelik Fransa Kralının bu işi yaparken ortaya koymuş olduğu gerekçe, bu şövalyelerin sapkın olduğuydu yani yapılan suçlama da dinsel bir konudan kaynaklanıyordu.

Fakat Philippe, Papaya hiç de hesap vermek zorunda olmadığı kanısındaydı. Papa 5. Clementhus, bu mevkide oluşunu ona borçlu olması bir yana dursun, artık onun ülkesinde oturuyordu. Kardinallere karşı bir sorumluluğu olduğunu ileri sürüşü boşunaydı. Kardinaller Kurulu ile ilişkisi kendi sorunuydu. Kardinallerin de yapılmış olan bu eylemi desteklemesini sağlamalıydı.

Bu konuda kendi başına buyruk hareket ederken, ortaya koyduğu hayli ilginç bir gerekçe vardı:

«Tanrı beni Fransa'yı yönetmek üzere seçti. Demek ki bana karşı gelen herhangi bir kişi, Tanrı'nın buyrultusuna karşı gelmiş olur. Ben, Fransa Kralı 4. Philippe, Fransa kralı olduğum sürece Tanrı bana bu ülkede Papa ile eş değer yetki vermiştir.»

Papa 5. Clementhus, yakalanan 72 Tapınak Şövalyesinin yargılanmak üzere Engizisyon'a teslim edilmesinden sonra yayımladığı bildirgesinde, Fransa Kralını kendi başına böyle bir işe girişmiş oluşundan ötürü bağışladığını açıkladıysa da, gerekçesinin doğru ya da haklı olup olmadığı üzerinde hiçbir görüş belirtmedi.

Fransa Kralının bu görüşü, tüm bu olaylar sonuçlandıktan sonra din adamları ve hukukçular arasında akademik düzeyde de tartışıldı. Din ile devletin birbirinden ayrı tutulmadığı bir monarşide, kral haklı görülüyordu.

Nitekim çok sonra, 16. yüzyılda İngiltere'de Kral 8. Henry de, papanın otoritesine karşı çıkarak Anglikan Kilisesi'ni kurarken güvendiği en önemli dayanak buydu.

*** * ***

Tapınak Şövalyeleri ile ilgili olmak üzere diğer tarihsel belgelerden elde edilmiş istatistiksel bilgiye göre; 14. yüzyıl başlarında tarikatın üyelerinin toplamının 15 bin dolayında olduğu hesaplanıyor. Bunların arasında şövalye olanlar 1500-2000 kadar. Beş bin dolayında çavuş olması gerekiyor. Kalanlar ise sivil görevliler. Fransa'daki Tapınakçıların sayısı iki bin ile beş bin arasında değişmekte olabilir. Toplam rakamın belirsizliği, Fransız asıllı olanlardan birçoğunun ülke dışında bir yerde görev almış bulunmasından ileri geliyor.

Fransa'da 556 karargâh kurulmuş olduğu biliniyor. Her birinde en az bir, bazılarında iki şövalye bulunması gerekli. Bir diğer hesaba göre, Fransız asıllı şövalyelerin o tarihteki toplam sayısı 1280 dolayında. Demek ki Fransız asıllı olanlar, dünya yüzündeki tüm Tapınak Şövalyelerinin en az %65'ini oluşturuyordu.

Tutuklanan şövalyelerin toplam sayısı göz önünde tutulduğunda, birbiri ardınca birtakım sorular sıralanır:

"Fransa'daki Tapınak Şövalyelerinin kalanı neredeydi?"

Elbette gerek tutuklama buyruğunun yürürlüğe konmasından önce gerekse daha sonra Fransa dışına kaçmayı başaranlar olmuştu. Kuşkusuz, o sırada Fransa'da olmayanları da vardı.

"Acaba kimilerinin kaçmasına ya da saklanmasına göz mü yumuldu?"

Böyle bir olasılık görülmüyor ama özellikle kırsal kesimde önce Tapınak Şövalyelerini tutuklayıp Kralın buyruğunu yerine getirmiş olanlar, daha sonra onlara kaçma fırsatını vermiş olabilir.

Bu konuda yapılmış çeşitli spekülasyonlardan birine göre, şöyle bir olasılık söz konusu:

"Sızdırılan bilgi üzerine tutuklanacağını öğrenen şövalyelerden birçoğu Languedoc'ta toplanmıştı. Az doğudaki Provénce bölgesinde bulunan yeraltı sığınaklarına yıllarca yetecek kadar çok yiyecek ve içecek depo ettiler. Tutuklama eylemi başlayınca da orada saklandılar. 1344 yılına kadar saklanmayı sürdürdüler."

Kapadokya'daki antik yeraltı kentleri gibi kaya içine kat kat oyularak yapılmış olan bu sığınaklardan bir bölümü günümüzde bile olduğu gibi duruyor. Ancak 14. yüzyıl başlarında orada Tapınakçıların saklanarak yaşamış olduğuna ilişkin herhangi bir iz yok.

Bu mağaralardan bir örnek verebiliriz: Bunun adı Grotte de Thouzon.

Kaynak: http://www.avignon-et-provence.com/grotte-provence/grotte-thouzon/

Tapınak Şövalyelerinden tutuklandığı belirtilenlerin sayısının pek az oluşu bir yana dursun, bu kişiler arasında tarikatın baş haznedarı **Gérard de Villiers** ile gene hazineden sorumlu **Hugues de Pairaud**'un adları geçmiyordu.

Tapınakçıların hazinesinin kaçırılmış olduğuna ilişkin savı destekleyen en önemli delil budur.

Büyük Üstat Jacques de Molay'ın yönergesine karşın, tarikatın tüm belgelerinin ortadan kaldırılamamış olduğu da anlaşılıyor. Çünkü Engizisyon'un yürüttüğü yargılama işlemleri sırasında, suçlama amacıyla kendi belgelerinden bazıları kanıt olarak kullanılmış. Bu olgu, Tapınak Şövalyelerinden kimisinin belki kendini kurtarabilmek üzere yapmış olduğu bir anlaşma gereğince tarikatı ele vermiş olabileceğini düşündürür.

Söz konusu belgelerin düzmece olması da bir diğer olasılıktır.

Alman tarihçi Konrad Schottmüller, 1887 yılında yayımlanan bir yapıtında bu belgelerden bir bölümüne yer vermiştir. Bir diğer bölümü de, 1907 yılında Heinrich Finke adlı bir diğer Alman tarihçi tarafından yayımlanmıştır.

Bu belgelerden birinde belirtildiğine göre; Engizisyon'un soruşturması başladıktan sonra, Jean de Châlons adlı biri, Başhaznedar Gérard de Villiers'in her nasılsa bu baskını önceden öğrendiğini, 50 şövalye ile birlikte tüm hazineyi kaçırdığını söylemiş. Elde edilen bilgilerden yararlanılarak, Fransa'da saklanmış olan birçok tarikat üyesiyle birlikte Gérard de Villiers de yakalanmış.

Demek ki, ya Tapınakçıların Provénce'deki yeraltı sığınaklarında saklanmış olduğu salt bir söylentidir ya da Gérard de Villiers bir başka yerdeymiş.

Fakat Gérard de Villiers, her türlü işkence yönteminin uygulanmasına karşın bir türlü konuşturulamamış. Hazine sorumlularından Hugues de Pairaud ise hiçbir yerde bulunamamış.

Bu belgelerde Tapınak Şövalyelerinin sorgulanmalarıyla ilgili olmak üzere özetle şunlar anlatılıyor:

"Yakalanan Tapınak Şövalyeleri sorguya çekildi... Kimileri işkenceye dayanamayıp konuştu; garip itiraflarda bulundu. Çoğu, gereği sonra düşünülmek üzere hapsedildi. Büyücülük yaptıkları, haça tükürdükleri ve Şeytan'a taptıkları kanıtlananlar ise hemen yakılarak idam edildi."

Kimi tarihçilerin bu konuda yaptığı bir yoruma göre, Tapınak Şövalyeleri kendilerini sorgulayanları alaya almış. Olmadık saçmalıklar anlatmışlar. Kendilerinden her neyi itiraf etmeleri istendiyse onu itiraf etmişler. Fakat bunu yaparken de işi biraz abartmış, olmadık ve olmayacak şeyler söylemişler.

Bu itiraflar arasında "Şeytanın uşağı ifritlerle cinsel ilişkide bulunmak" ve "kara büyü yapmak" da var. Kimileri, Katharlara yöneltilmiş suçlama gibi kediye taptıklarını kabul etmiş. Her birine ayrı ayrı «Bu nasıl bir kedi?» diye sorulduğunda, her biri bir başka şey söylemiş. Hıristiyanlığı yadsıdıklarına ilişkin suçlamayı ise şiddetle reddetmişler. Hıristiyan inancını savunmuş ama açıkça Katolik Kilisesi'nin olmazsa olmaz saydığı dogmalarından "teslis"e karşı olduklarını belirtmekten de çekinmemişler.

Bafomet

Fransa'da yakalanan Tapınak Şövalyelerinden herhangi birinin Engizisyon tarafından yargılandıktan sonra suçlu bulunmaması, cezalandırılmaması gibi bir olasılık söz konusu değildi.

Öyle ki, bu şövalyeler arasında yargılananlardan kimileri, daha önceki sorgulama sırasındaki itirafını geri almıştı. Onların da sonu diğerlerinden farklı olmamıştı. Çünkü bu kez de Hıristiyanlıkta çok büyük bir günah sayılan "yalan yere yemin etmiş olmak" gerekçesiyle idam edildiler.

Fakat suçlu bulunmaları için, önce suçlanmaları gerekiyordu. Ortaya 127 ayrı suçlama konmuştu. Bunlardan en önemlileri şöyle sıralanabilir:

- Gnostikler, Maniciler ve Katharlar gibi düalist ve sapkın bir inanç edinip "teslis"i ve dinin diğer ilkelerini yadsımışlardır.
- Putlara tapmışlardır. "Caput 58" olarak andıkları bir insan kafası resmi ile "Bafomet" *(Baphomet** denilen bir put bunların başında gelir. [Bazı yerde "Bafumet", "Bahomet", "Bahumet" gibi biçimlerde de yazılmıştır.]
- Tarikata yeni alınacak üyeye, İsa'nın Tanrı'nın oğlu olmadığı, peygamber bile olmadığı, çarmıhın üzerinde ölmediği, dolayısıyla kendi kurtuluşunun da sadece kendi elinde olduğu anlatılmıştır.
- Tarikata alınan yeni bir üyenin İsa'yı, dinin diğer azizlerini hatta Meryem ile Tanrı'yı bile yadsıyarak, haçın üzerine tükürmesi ve işemesi istenmiştir.
- Her biri, üzerinde bedenini çepeçevre saran bir kordona bağlı olmak üzere bir put taşır. Bu putların tarikatı koruduğuna ve kendilerine zenginliklerini kazandırdığına inanırlar.
- Hıristiyan dininin zayıflamasına çalışmışlardır. Günah çıkarmak için, büyük üstat ve tarikatın diğer ileri gelenleriyle görüşmüşlerdir.
- Gerek dine, gerek ahlaka gerekse yasalara aykırı yöntemlerle mal ve mülk sahibi olup zenginleşmişler, fakat hiçbir zaman ve hiçbir yerde kendilerine el açan yoksullara yardım etmemişledir.
- Tarikata alınma töreninde, ahlâka aykırı uygulamalara yer verilmiştir. Neler yaptıklarını sır olarak saklamış, hiç kimseye açıklamayacaklarına dair ant içirmişler, bu andı çiğneyen bir tarikat üyesini ölüm ile cezalandırmışlardır.
- Homoseksüel ilişkilerde bulunmuşlar, genç erkeklere tecavüz etmişlerdir. Üstelik bu, göz yumulan bir olay değil, tarikatın uyulması zorunlu bir kuralı haline getirilmiştir.
- Kendi sapkın inançlarıyla besledikleri bir ideal uğruna dünyayı fethedip, tüm insanları tek bir din altında toplamayı hedef edinmişlerdir.

Buradaki en ilgi çekici noktalardan biri, "Bafomet"in ne anlama geldiği ve bu putun nasıl bir şey olduğudur. Tapınakçılarla bağlantılı çoğu konuda olduğu gibi, bu bağlamda da birçok spekülasyon yapılmıştır. Bunlardan bazısı şöyledir:

- İslam dininin peygamberi Muhammed'in değişik bir söylenişidir. (Bunu garipsemek gerekmez, çünkü Katolik Kilisesi'nin gözünde Müslümanlar da sapkındır. Zaten onlara göre Katolik olmayan herkes sapkındır.)
- Bunu Safilerden almışlardır. Arapçadaki "Abufamet" *(Anlayışın babası)* deyişinin bir başka biçimidir. [**Safiler:** yüzyılda Bağdat dolaylarında ortaya çıkarak sonradan Orta Doğu'da yaygınlaşmış, kimi yerde "İhvanüssafa" olarak da anılan ezoterik nitelikli bir İslâm örgütünün üyeleri.]

- BAPHOMET, asıl sözcüğün tersinden yazılışıdır. Bu ise tam bir sözcük olmayıp beş ayrı sözcüğün baş harfinden oluşur: TEM O H P AB. Bunun açılımı Latince "**Tem**pli **O**mnium **H**ominum **P**acis **Ab**bas" biçimindedir. [«Neden baştaki ve sondaki iki sözcüğün birer hecesi de ortadakilerin sadece ilk harfi?» diye bir sorunun yanıtı verilmiyor. 19. yüzyıl sonlarında ezoterik konularda birçok çalışması olan ünlü araştırmacı yazar Eliphas Lévi'nin yaptığı bir açıklamaya bakılırsa, buradaki deyişin dilimizdeki karşılığı "tüm insanların barış tapınağının babası" şeklinde verilebilir.]
- Bu sözcük, İsa'yı vaftiz etmiş olan ve ardından Yuhannacılık olarak da anılan dinsel akımın doğduğu, bu akımda peygamber olarak nitelenen Vaftizci Yahya'ya bağlanır. (Daha önce Katolik Kilisesi'nin Yuhannacıları da sapkın olarak nitelendirdiğine değinmiştik.)
- Bu sözcüğün Essenler tarafından kullanılmış olan bir şifreleme tekniği ile dönüştürmesi yapıldığında, Yunancada "bilgelik" anlamına gelen "sophia" sözcüğüne varılır. Yunanlılarda bir kişi adı olarak Sophia, Magdalena'nın karşılığıdır. Tapınak Şövalyeleri, Meryem Ana'yı bir yana itip, İsa'nın evlenmiş olduğunu ileri sürdükleri Magdalena'yı ön plâna çıkarmaktadır.
- Bu, Şeytan'ın uşaklarından biri olup çok çirkin görünümlü "Asmodeus" adlı ifritin ta kendisidir. [Asmodeus konusu üzerinde, bu kitabın sonraki bir başlığı altında hayli geniş bir şekilde duracağız.]

Bafomet'in nasıl bir şey olduğu, neye benzediği ise yapılan işkencelerin sonunda kimi Tapınak Şövalyelerine söyletilmişti. Önceleri bu basitçe bir "kafa" idi. Bunun nasıl bir kafa olduğu üzerinde duruldukça iş karmaşıklaştı ve giderek ortaya Şeytan'a benzediği çıktı. Bir örneği olmak üzere "keçi kafası"na benzer bir tasarım yapıldı.

Sonunda Engizisyon, Tapınakçıların inanıp tapındığı, yalancı tanrı olduğunu ileri sürdüğü Bafomet hakkındaki yargısını ortaya koydu.

Engizisyon'un ileri sürüşüne göre ise; Bafomet, Şeytan ile özdeş, keçi kafalı bir puttur. Böylece Tapınak Şövalyelerinin Şeytan'a tapınarak Tanrı'ya karşı gelmeye kalkıştığı açıkça bellidir.

Eliphas Levi'nin Baphomet'i betimleyen çizimi

Tapınak Şövalyelerinin hiçbir belgesinde, kendilerine özgü kiliselerinde görülmemiş bu varsayımsal putun çizimleri hatta heykeli de yapılmıştır. Fakat daha sonra...

İşin ilginç yanlarından biri, bu tasarımın Tarot kartlarındaki "şeytan" figürüne oldukça benzemesidir. Acaba bu bir rastlantı mı?

Buradaki figür, yukarıda adına değinmiş olduğumuz Eliphas Lévi'nin bir kitabında yer aldı. O sıralarda Masonluğa karşıt etkinliklerde bulunanlar da hemen bu bilgiden yararlandı. Onlar da Eliphas Lévi'nin çizdiği bu figüre, *«İşte Masonların Tanrısı.»* diyerek kendi kitaplarında yer verdi.

Bu yazarlar arasında en çok ün kazanmış olanı **Leo Taxil** diye bir takma ad kullanmış olan bir şarlatandır. Şarlatan olduğunu sonradan kendisi de kabul etti. Masonlar hakkında her biri başlı başına bir skandal sayılabilecek birçok anlatımı içeren birkaç kitap yayımladı. 1895 yılında Katolik Kilisesi'nin Paris'te basına açık büyük bir toplantı düzenlemesini sağladı. Bu toplantıda kürsüye çıkıp, kitaplarında anlatmış olduğu her şeyi kendisinin uydurduğunu, papayı bile kandırmayı becerdiğini, âdeta bir övünme payesi yaparak anlattı.

*** * ***

Tapınak Şövalyeleri yıllarca sorgulandı.

Birçoğu, daha önce Fransa Kralının adamlarına verdiği ifadeyi yalanlayıp, baskı ve işkence altında kalmış olduğu için kendisinden itiraf etmesi istenilenleri kabul etmek zorunda kaldığını söyledi. Asıl efendileri olan Katolik Kilisesi'nin kendilerinden yana çıkacağını umuyorlardı.

Fakat güvenleri boşa çıktı. Bu kez Engizisyon'un yargılama sürecindeki işkencelerle karşı karşıya geldiler.

Bu arada Fransa Kralı, henüz Engizisyon'a teslim etmemiş olduğu 54 şövalyeyi Paris dışındaki bir tarlada kazığa bağlayıp yaktırmıştı. Bu olay da diğer şövalyelerin moralini çöküntüye uğrattı.

Eğer bir şövalye kendisine yöneltilen suçlamaları kolayca kabullenir ve "suçlu" olduğunu itiraf ederse; tüm tarikatın sorgulaması sonuçlanıncaya kadar hapiste kalacağı bildiriliyor, kendisine iyi bakılıyor, tutsaklık süresi boyunca dua ederek Tanrı'ya günahlarını bağışlaması için yakarması öneriliyordu.

Eğer suçlamalara karşı çıkacak olursa; hafifinden ağırına doğru çeşitli işkence yöntemlerinin uygulanmasına başlanıyordu. İşkenceye dayanır da ölmez ama tutumunu da değiştirmezse, bir kez daha suçlu olduğunu itiraf edip işlediği suçları istendiği gibi anlatana dek işkenceye devam ediliyordu.

Sonunda hepsinin suçlu olduğuna karar verildi.

Hepsi yakıldı.

Tüm bunlar, Fransa Kralının Tapınak Şövalyelerinden hıncını çıkarmış olmasından başka hiçbir işe yaramadı.

4. Philippe hâlâ umudunu yitirmemişti; daha yararlı sonuçlar elde edilmesi için Papaya sürekli baskı yapıyordu.

Papa ise artık bu durumdan sıkılmıştı. Philippe, Tapınak Şövalyelerinin suçlanarak gerektiğince cezalandırılmasını istemişti. İsteği yeri getirilmişti. Bundan ötesi Kralın dünyevi nitelikli bireysel istekleriydi. Bunları sağlamak, Papanın elinde değildi. Krala boyun eğişinden ötürü pişman olmuştu. Artık kendisini bu işin içinden sıyırmak istiyordu çünkü Philippe'in isteklerinin ardı arkası kesilmiyordu.

Fransa Kralı, Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın yıkıntıları üzerine yeni bir tarikat kurulmasını, üstelik bu tarikatın başına oğlunun getirilmesini isteyince, Papa sabrını yitirdi.

Fransa Kralı onu ne sanıyordu?... Oyuncağı mı?... Tamam, onun sayesinde papa olmuştu. Bunu yadsımıyordu. Fakat bunun karşılığında yetki sınırlarını aşarak emelleri doğrultusunda ona çok yardım etmişti. Borcunu ödemişti. Artık yeterdi. Yakasını bırakmalıydı.

Bu amaçla, 1311 yılında Katolik Kilisesi Konseyi'ni Lyon'un güneyindeki Vienne adlı kasabada toplantıya çağırdı.

Toplantıda Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın kapatılmasını önerdi. Ancak konsey üyelerinin çoğunluğu, bu öneriyi desteklemedi. Kardinallere göre kimi şövalyeler sapkın olabilirdi ama bu durum kurumsal bakımdan tarikatın suçlu olduğunu göstermezdi. Hem tarikat suçlu sayılırsa, kendileri de suçlu duruma düşebilirdi.

Philippe ise, sadece Papayı değil, Katolik Konseyini bile bu işe zorlamaya kararlıydı.

Bir bakıma, yaklaşık bin yıl önce Roma İmparatoru Constantinus'un yapmış olduğunun bir benzerini yaptı. Constantinus gibi doğrudan konsey toplantısına girip isteklerini zorla kabul ettirmedi ama ordusuyla Vienne kasabasını kuşattı.

Kılıç, Haç'tan daha güçlü olduğunu gösteriyordu.

Bunun üzerine Papa, kardinallerden kimileriyle özel bir toplantı yaptı. Fransa Kralı çıldırmış gibiydi. Bir çılgına lâf anlatılamazdı. «Elbette sayın kardinaller bir kralın istemine göre hareket edecek değildir. Bununla birlikte hepimiz akıllı davranarak her şeyden önce Kutsal Kilise'nin yararlarını gözetmeliyiz. İçinde bulunduğumuz durumda zaten bu tarikatın kapatılmasının en iyisi ve en doğrusu olduğu ortaya çıkmıştır.» gibi sözlerle, onları ikna etmeye çalıştı.

Sonunda Kilise Konseyi, bu konuda yapılması gereken işlemi Papanın kararına bıraktı.

Papa 5. Clementhus, 1312 yılında **"Vox in Excelso"** *(Yüce Katın Sözü)* başlığını taşıyan bir bildirge yayımladı. Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın kapatıldığını ilân etti. Bu duyuruyu yaparken, 4. Philippe de yanı başında yer almıştı; ne olur, ne olmaz!

Papa, bildirgesinde, Tapınak Şövalyeleri ile bağlantılı olmak üzere ortaya çıkarılmış gerçekleri uzun uzun anlattı ama tarikatın kapatılmasına ilişkin belli bir gerekçe göstermedi. Şövalyelerin suç işlediğini belirtmekle birlikte genel olarak tarikata herhangi bir suçlama yöneltmedi. Çünkü tarikatı suçlamak demek, sadece şu andaki kardinalleri değil, gelmiş geçmiş papaların hepsini suçlamak anlamına gelecekti. Dolayısıyla sadece tarikatı kapatıp, etkinliğine resmen son verdi, o kadar...

Papa, iki ay sonra yayımladığı "Ad Providam" *(Öngörü)* başlıklı bir diğer bildirgeyle de, tarikatın tüm mal varlığının bundan böyle her yerde Hastanecilere devredilmesi gerektiğini duyurdu.

Papanın apansız yayımladığı bu bildirge, Fransa Kralının hiç de hoşuna gitmedi. Bir "oldubitti" ile karşı karşıya kalmıştı. Tamam, belki Tapınakçıların diğer ülkelerdeki mal varlığı Hastanecilere ya da başkalarına verilebilirdi. Buna bir diyeceği olmazdı. Fakat kendi ülkesinden kaçırılmış olduğu anlaşılan hazineden sonra, Fransa'da bir de mal varlığı elinden gidiyordu.

Yok öyle yağma!

4. Philippe, geçmişte daha önce Fransa Krallığı'nın olan ya da öyle sayılır ve tarikata bağışlandığı bilinen taşınmaz mülk ve gelir haklarına hemen el koydu. Arta kalanını ve kanıtlanamayacak olanları Hastanecilere bıraktı.

Bunu örnek alan diğer krallar da, kendi ülkelerinde Tapınakçıların ortada kalmış mülkünün çoğunun üzerine oturdu. Ancak arta kalanı Hastanecilerin olabildi. Böylece Hastaneciler, Papanın buyruğuna göre almaları gerekenin pek azını elde edebildi.

Fransa Kralı bu kadarla yetinmedi. Doyamamıştı. Tapınakçıların tutuklanıp yargılanması işleminin Fransa'ya çok pahalıya mal olduğunu ileri sürerek, Hastanecileri ağır bir vergi yükü altına soktu; veraset ve intikal vergisi...

*** * ***

Tapınak Şövalyelerinin Fransa'daki sorgulama ve yargılamaları, Papanın tarikatı resmen kapatmasından sonra iki yıl daha sürdü.

Son olarak, Büyük Üstat Jacques de Molay ile Normandiya karargâhının üstadı Geoffroi de Charney, 1314 yılının Mart ayında Sen Nehri ortasındaki bir adada yan yana birer kazığa bağlanarak, ateş üstünde ağır ağır kızartılmak suretiyle idam edildi.

Bu yöntemin uygulanmasının da bir gerekçesi vardı. Tarikatın bu iki üst düzey yöneticisi, iyi birer Hıristiyan olduklarını ileri sürmekte diretiyordu. Bu, artık sapkınlığın da ötesine geçmiş, kâfirliğe dönüşmüş bir tutum sayılmıştı.

*** * ***

Böylece Tapınak Şövalyeleri Tarikatı tarihten silinmiş, Tapınakçılar da sonsuza kadar ortadan kalkmış oldu.

Öyle deniyordu.

Acaba sahiden öyle miydi?

Sonraki Bölüm : İskoçyalı Tapınakçılar